



## Mi a jézusi élet értelme?

Jó lenne tisztázni, mit keresett Jézus ott, akkor, abban a társadalmi szövedményben, amelyben 30 éves korára *tényezővé vált egyesek számára* – akár pozitíve, akár negatíve? Feltehetjük úgy is a kérdést: Társadalomrestaurátor, tömegmozgalmi forradalmár volt, vagy egyszerűen egy bizonyos baráti körben kialakult világnézet formálója – és az általa megfogalmazott változás legelső, talán egyetlen pillére a belső elszánnás, az *istenország* önmagunkon keresztül szűrt és önmagunkra visszaható készségének kialakítása, és ennek az értékrendnek szelíd ajánlása egyidejűleg azoknak, akiknek van fülük a hallásra. Máshonnan megközelítve: Célja volt-e ott és akkor a világ megváltása valamilyen rendkívüli cselekedettel és annak misztikus meghosszabbításával, vagy talán egészen más?

Ugy vélem, Jézus nem volt mozgalmi ember, sem lázadó vagy lázító, aki letépte láncait, hanem egy ember volt közülünk, aki valódi szándéka szerint az emberi élet egészének értékét kívánta felszínre hozni azzal, hogy olyan volt, mint bármelyikünk, *a szenvedést, a kudarcokat és a halál témáját kivéve*. És azért kivéve, mert mi ragaszko-

dunk a Sátánnal győztesen mérkőző, kígyó fején tipró, a halált is legyőző, a világot afféle tárgyilagos kibicként megítélő isteni végrehajtóhoz, akinek semmi köze az emberhez, akihez a rossz, a negatívum és a halál nem képes elérni. Jézus igazi küldetése ehhez a világhoz szól, csakhogy ez a világ és benne az ember élete az Istené, vagyis az nem közömbös neki. A jézusi élet legelőször márpedig abban foglalható össze, hogy azt is vállalta, ami elől mi szélesebben menekülünk, vagyis a fájdalmat, a kudarcot, a csalódást, különösképpen a betegséget és a halált. Ő a halállal mint halállal az élet szerves részeként számolt, és nem változtatott meg a világ rendjét, hanem beépítette az élet folyamatába azt, világossá téve, hogy a világ így, ahogy mindennapjainkban látjuk és éljük, értelmes, és Isten lát benne rációt, értelmet, még akkor is, ha mi állandóan berzenkedünk ellene.

Induljunk el a végéről: Vajon a naimi ifjúnak, Jairus lányának vagy Lázárnak a jézusi feltámasztás után megszűnt a halál kínja? Nem kellett többé a halállal szembenézniük? Senki sem halt meg a közelükben, rokonságban, ismerősi körükben?

Senkitől nem kellett fájdalommal búcsút vennünk azután? Aligha!

Péter anyósának, a tíz leprásnak, az inaszakadtnak, az ördögtől megszállottaknak Jézus közbelépése után már nem volt problémájuk a betegségekkel? Jöhettek a bacilusok és vírusok, nem volt többé hatásuk? Aligha! De hát akkor miért tette Jézus azt, amit tett? Miért lett a fájdalmak férfja? Csak azért, hogy Izaiásnak igaza legyen? Aligha!

A diadallal bárki könnyedén besétálhat a diadalmenetbe! A kudarcokkal, betegséggel és halállal azonban nem. Úgy tűnik, csak Jézus volt képes együtt élni velük, és ezekkel együtt is örülni az emberi életnek, és bizalommal vállalni azt egészen – mint Isten őseredeti ajándékát, amelyben Istennek valós része van, hiszen ő alkotta! Úgy gondolom, túl egyszerűen intézzük el a kérdést!

Válaszoljunk őszintén: Miért tette Jézus, amit tett, és miért nem tette azt, amit mi szeretnénk, hogy tegyen – lehetőleg nélkülünk?! Képesek vagyunk vállalni az egészet, vagy csak a torta habját?

Sulyok Gábor

## Hosszú az út Jerikóig

Aligha vitatható, hogy ez az egyik legszebb mondat az Újszövetségben: „Egy a ti Atyátok, a Mennyei, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok!” Nemrég arra gondoltam – a tömörség szokásos bővületében –, hogy ha Jézus ehhez még hozzátette volna (a biztonság kedvéért): „Viselkedjétek is eszerint!”, akkor megkaptuk volna tanítása kétmondatos összefoglalását. De egyszerűen elbizonytalanodtam. Nemde a Tizenkettőnek mondta, amit mondott? Akkor csak a tanítványi körre vonatkozik? (Szép is lenne, ha a muzulmán bevándorlókat is – akikről annyi rosszat hallani – testvéreinknek kéne tekintenünk!) Problémámmal Jézus-hoz fordultam. (Néha megbeszélünk ezt-azt.)

– Mester! Ki az én testvérem?

Jézus – szokása szerint – egy történettel válaszolt:

2018. májusának utolsó hétvégéjén csődület keletkezett egy párizsi ház előtt. A járőrelők szinte jajveszékelve néztek fölfelé, mert a 4. emeleti erkély korlátjának külső oldalán egy négyéves forma gyerek lógott. Kapaszkodott ugyan a korlát peremébe, de vajon meddig bírja? Ezt kértgették egymástól aggodalmaskodva a derék franciák. A

larmára odaszaladt egy – a közelben tartózkodó – néger fiatalember, aki nemrég emigrált Maliból. Amikor meglátta fent a veszélyben lévő gyereket, egy pillanatig sem habozott. Először a legalsó szint erkélyére mászott, majd korlátról korlátra lendítette magát, és elég gyorsan elérte a 4. emeleti erkélyt. Felkapta a halálfélelemtől reszkető gyereket, és biztonságba helyezte.

– A történet szereplői közül ki volt a testvére a párizsi kisgyerekeknek? – kérdezte tőlem Jézus. – Aki irgalmasságot cselekedett vele! – vágtam rá. Sose voltam jó tornász, ezért kicsit féltem, hogy Jézus majd azt mondja: „Menj, és hasonlóképpen cselekedjél!”, de ehelyett megkért, hogy terjesszem ezt az esetet. – Még sokan nem ismerik, és még többen vannak, akik nem értik – tette hozzá. Búcsúzóul még megjegyezte: – Észrevettem, hogy emlékszel arra az egykori példabeszédemre, amelyik úgy kezdődik, hogy egy ember Jeruzsálemből Jerikóba indult. Az a baj, hogy az az ember még mindig úton van, mert nekem mindig előlről kell elmesélnem ugyanazt a történetet...

Horváthné Bajai Éva